

ISANO POLJE

J. Kmet

Čmrlj in čebelica

Čmrlj je že na vse zgodaj srečal čebelico. »Dobro jutro, tetka! Kam pa kam s tako naglico?« jo je posmehljivo vprašal in ji zastavil pot

»I, na delo, na delo, striček. Saj vidiš, kako lep dan se nam obeta. Bog ga blagoslovi! Škoda vsake minute...«

»Žase skrbi, zase! Trščica tenka, še zbolela boš in umrla. Saj te že nič ni, ko se nikoli do dobrega ne naješ in ne odpočiješ.«

»Res je, da se ne morem postavljati z debelostjo kakor ti! Le zapomni si, da se od dela nihče ne redi...«

»Prav ti je, kaj pa samo za druge delaš! Vsak naj sam zase skrbi... Poglej mene! Povsod me občudujejo, da sem tako lepo okrogel in vedno praznje oblečen. Kajpak, za druge ne bom nikoli garal, nisem tako neumen kot ve, tetke čebelice...«

»Za druge, seveda. Še Bog, da bi sam zase... Kar čvrlikaj, modrijanček! Jaz nimam časa, cvetne čašice čakajo polne medu... Pa zbogom, striček čmrlj! Le pazi se, da se ne boš v jeziček vgriznil!«

Čebelica je odletela na delo, čmrlj je pa nekaj zagodrnjal, zlezel v mah, da bi se skrnil pred vročim soncem in spal ves ljubi dan.

*

Rahlo je potrkalo na vrata. »Kdo neki sili k nam? Saj še sneg ni odlezel,« je ugibala čebelica-vrtarica. »Še mesec dni bomo počivale kot polhki. Morda je gospodar?« je pomislila. »Menda ne, saj imamo hrane še za pol leta. Oni dan je ponujal, pa nismo marale. Kar čudil se je, da nič ne jemo. Še polovica predalčkov je polnih. Nak, ne bo gospodar! Oni nas vedno ogovarja, ta pa nič.«

Spet je potrkal.

»Kako je pa nadležen! Tako smo sklenile, da ne bomo vsakemu odprle. Kaj bi nas motili pri zimskem spanju!«

Top, top, top...

»Pa naj bo; saj se ne ubranim! Bom vsaj videla, če se bo kaj kmalu delo odprlo. — Precej, sitnost sitna, nepočakana!« je zaklicala in hitela odstranjevati zapahe.

O, glej ga, glej!« je začudena vzkliknila. Na pragu je stal striček čmrlj, reven kot beraček. »Potepinček, kod se pa ti potikaš, da ne daš ljubega miru?«

»Tetke čebelice...« je prav ponižno zaprosil in na debelo požrl zbadljivke.

»O, ali nisi ti tisti,« je vmes segla vrtarica, »ki me je poleti ustavil na potu k delu in se mi posmehoval? Nič se ne zvijaj! Ravno ti si, po glasu te poznam. Po postavi te itak ne bi prepoznala...«

Bil je suh in bled, kar črn pod očmi. Oblekca je bila ponošena in umazana.

»Da te ni sram hoditi tak okoli!«

»Pozabi, tetka čebelica! Saj veš, v sreči se povzdigujemo do nebes, v nesreči se pa plazimo po prahu. Saj je povsod tako...!«

»O, ne, ne! Ni povsod tako ne! Če si ti tak, niso vsi! Kdo je pa kriv tvoje nesreče, a? Lenuhec grdi... Kaj bi pa rad?«

»Samo eno kapljico medu, da si potolažim želodček. Povsod sem že lezel, pa nisem nikjer nič dobil. Sestradan sem pa tako kakor mlad volkec...«

»O, zdaj si pa ponižen, pa gosposki tudi nisi več tako kot včasih. Kaj si pa poleti delal? Prespal vse božje dni, potlej pa še izzivalno govoril: vsak naj sam zase skrbi! Res, vsak naj sam zase skrbi, lenuhec!«

Urno je zadrlesknila vrata, ubogi striček čmrlj pa je ostal pred vrati in si brisal grenke solze.

Velikonočni prazniki

Vsako leto se teh praznikov zelo veselim. Mislim, da je tako tudi pri drugih otrocih. Ko sem bil še čisto majhen, sem mislil ob pogovoru o veliki noči samo na potice, pirhe in druge dobrote, ki pridejo v teh dneh skoraj na vsako mizo. Zdaj sem pa že toliko pri pameti, da ne mislim samo na želodček, ampak tudi na kaj bolj vzvišenega. In to je misel na Zveličarja, ki je dal svoje življenje za rešitev človeštva. Zato je boljše pogrnjena miza za kristjane samo stranskega pomena. Izpričuje naj le na vnanje o našem veselju, ki nas navdaja ob spominu na odrešenje.

Opisati pa hočem danes doživljaje velikonočnih dni, kot sem jih preživel pred nekaj leti pri svojem botrčku na deželi.

Moj boter Blaž je kovaški mojster v vasi, dve uri hoda od našega mesta. Pojasniti moram najprej, kako sem dobil botra.

Moj oče in boter Blaž sta doma iz iste vasi in njuni rojstni hiši stojita v neposredni sosesčini. Oče in boter sta enake starosti, zato sta bila že v mladosti vedno skupaj in sta ostala do danes najboljša prijatelja. Oče je dobil pozneje službo v mestu, pa je vsak prosti dan rad pohitel domov in obiskal vedno tudi prijatelja Blaža, ki je postal kovač in prevzel to obrt po očetu.

Ko smo se v šoli pripravili za sveto birmo, je bilo treba poiskati botra. Neki večer je prišel oče iz domače vasi in mi rekel: »Janezek, botra že imava.«